

„SCINTEIA TINERETULUI”

VINERI 9 MAI 1975

○ premieră absolută

MIHAI EMINESCU:

„BOGDAN DRAGOȘ”

Acolo unde altădată pașii lui Mihai Eminescu au răsunat adesea, în perimetrul bucureștean al Pieței Române, adică acolo unde, împreună cu Slavici, marele nostru poet meru tinăr a petrecut nopți de îndelungată vlsare un grup de entuziaști slujitori ai teatrului a aprins în acest al 125-lea an de la nașterea poetului o făclie cu lumini nebănuite: punerea în scenă a dramei istorice Bogdan Dragoș, operă pe care Mihai Eminescu a lăsat-o în manuscris, mai puțin ca pe o schiță de lucru asupra căreia nu a mai avut timp să revină vreodată.

Un această pricină regizorii au ocolit-o pînă de curind, iar critica de specialitate a ocolit-o și ea sau a menținut-o doar în câteva cuvinte grăbite. Bogdan Dragoș, dramă istorică în care o lătură mai puțin cunoscută din creația eminesciană ni se relevă în dimensiunile ei cele mai exacte, vine, așadar, abia acum, în atenția noastră. Și acest lucru se datorește regizorului Mihai Dimiu, acest om de cultură păfimas și profund. Pentru că, așa cum o mărturisea singur într-un prolog al spectacolului, ideea de punere în scenă a lui Bogdan Dragoș l-a urmărit de mult și numai tenacitatea, răbdarea și convingerea în viabilitatea acestei piese a dus acum, cu sprîștinul generos al Muzeului Literaturii Române, respectiv al Teatrului Manuscriptum și cel al Teatrului „Ion Creangă”, la definitivarea și concretizarea ei.

Odată format acest grup de entuziaști, dificultățile, multele dificultăți, s-au rezolvat ușor, spectacolul putînd fi considerat, fără reliceșe, drept un succes. Nu ne propunem să scriem aici, o cronică a sa. Un astfel de spec-

taclul nu are nevoie de cronică. Ipoteza scenică propusă de regizorul Mihai Dimiu nu obligă la judecări privind una sau alta din componentele spectacolului. Pentru că totul este făcut cu daruire și înțelegere. Pentru că, tendee în continuare, Mihai Dimiu a știut să „incarc” schița eminesciană folosînd, teate ale poetului din poeziile sale postume și antume, fără ca acest lucru să provoace distorsiuni stilistice. Și pentru că, dincolo de aparențe, spectacolul are unitate, are o curgere dramatică și lirică deosebită, iar actorii sînt mai mult decît interpreți: ei sînt lumina acestei făclii eminesciene aprinsă într-un spațiu de joc restrîns (foaterul teatrului Ion Creangă), dar plin de sugestie. Studenți la I.A.T.C. și actori ai teatrului gazdă, interpretii din Bogdan Dragoș au jucat cu o totală dăruire. Acești merituosii pasionați sînt Romeo Stavăr, Adrian Pîntea (student în anul I la I.A.T.C.), Maria Ploaie, Gh. Tomescu, Natalia Arsenie, Gh. Dănăilă, Boris Petrof, Dumitru - Anghel, Tudor Heica, Ion Enache, Gh. Crăciun, Liviu Manoliu, Natalia Lefescu.

Și ceea ce pînă acum oamenii de specialitate n-au observat sau au observat prea puțin ni se relevă fără indoială: tensiunea dramatică a replicilor eminesciene, fiorul extraordinar al cuvîntului rostit în scenă. Cuvînt care, nu o dată, are îndîștîi care ne amintesc de Shakespeare sau Victor Hugo. Cuvînt care ne subliniază clar faptul că, legat prin mij de fire de istoria neamului românesc, Eminescu ar fi putut fi unul din marii dramaturgi ai timpului său.

MIRUNA IONESCU

